

Πρὶν ἢ ἀποχωρισθῶμεν τοῦ ἀναγνώ-
του θὰ παρτίθωμεν εἰς αὐτὸν, ὡς ἐ-
νδρόπιον, στίχους τινὰς σημερινῶν στι-
χογράφων τὸν ποιητὴν ἐπαγγελλομέ-
νων, ἵνα ἴδῃ καὶ πεισθῇ περὶ τῆς ἀ-
ξίας αὐτῶν, ἐὰν δὲν ἐκώλυε τὴν γρα-
ματικὴν ἡμῶν ὁ σεβασμὸς, ὃν πρὸς τὰς ἱ-
στορίας καὶ πεποιθήσεις ἐνὸς ἐκαστοῦ τρέ-
φωμεν, καὶ ἡ ὥς ἐπιστόμισμα ἐπελ-
λυσσα ἡμῖν ιδέα ἵνα μὴ ἐκληφθῶμεν
ποσούτον αὐστηροὶ ἐπικριταί, ὥστε νὰ
ἐπενέγκωμεν τὸ πεδίου τῆς συζητή-
σεως ἀπὸ τῆς μεγαλοπρεποῦς τῆς φι-
λοσοφικῆς ἀξιορροπείας θυμέλης εἰς τὴν
τοπικατῶδη κονίστραν τῶν προσωπικῶν
ζητηγελήσεων καὶ διαπληκτισμῶν.

Ὅθεν ἀρκούμενοι μόνον εἰς τὰ περὶ
ἀποκρίσεως καὶ ποιητῶν ἐν γένει λεχθέν-
τα καὶ μακαρίζοντες τὸν τε περιώνυμον
συγγραφέα τῆς *Ἱστορίας τῶν Ἀδθη-
νῶν* καὶ τὸν μεταφραστὴν αὐτῆς, ἀ-
ποκρίσεως καταβαλόντας κόπους, πρὸς
ἐκτίψιν καὶ ἡθικὴν ὠφέλειαν τῆς ἀν-
τιπρόθετος, ἐξαιτούμεθα τὴν συγγνώ-
μην παντὸς ἀναγνώστου, ἐὰν ἡ ἀνά-
γνωσις τῆς διατριβῆς ἡμῶν ταύτης δὲν
ἀναποκριθῇ ταῖς προσδοκίαις καὶ τῇ
ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ.

ΑΝΔΡ. Π. ΒΛΑΧΟΧΡΗΣΤΟΣ.

Α ΙΑΤΡΟΣΥΜΒΟΥΛΙΑ

ΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΥ ΜΑΚΛΟΥΑΡ

ΠΡΩΤΟΝ ΙΑΤΡΟΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

— Ναι, μυλόρδε, εἶπεν ὁ ἱατρὸς,

Σ. Ζ. Α. Ὁ φιλόμουσος καὶ ἀξιόλογος ἡμῶν φί-
λος κ. Π. Καταθέτης ἐπέστειλεν ἡμῖν, κατόπιν αἰ-
τήσεώς μας, τὴν ἀνωτέρω μετάφρασιν, ἣ νάσμενος
ἐπαγαυρίζομεν ὡς ἐν τῶν τερπνοτέρων ἀναγνώ-
σμάτων.

ναι, σὰς συμβουλεύω νὰ ταξευδεύσητε,
τοῦτο εἶναι, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην,
τὸ καλλίτερον ὅπως ἀνακτήσητε καὶ
πάλιν τὴν προτέραν ὑγίαν σας.

Ὁ λόρδος Βλόκουϊλ ἐσταύρωσε τὰς
χειράς του ὀπισθεν τῶν νώτων καὶ
περιεπάτει κατὰ μῆκος καὶ πλάτος
ἐντὸς τοῦ ἀναγνωστηρίου τοῦ ἱατροῦ
ἐπαναλαμβάνων χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ
ὁμιλῶν ὡς πρὸς ἑαυτὸν. Νὰ ταξευ-
δεύσω! . . . νὰ ταξευδεύσω! . . . Πραγ-
ματικῶς, ὅταν ἐνοχλήται τις ἀπὸ με-
λαγχολίαν . . . νὰ ταξευδεύσω . . . ὁ ἱα-
τρὸς ἔχει δίκαιον, μετὰ ταῦτα σταματή-
σας αἴφνης κατὰ μέτωπον τοῦ Μακλούαρ.

— Ποῦ πρέπει νὰ ὑπάγω; ἠρώτησεν.

— Ὅπου θέλετε.

— Εἰς τὴν Εὐρώπην;

— Εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ὁ λόρδος Βλόκουϊλ ἤρχισεν ἐκ νέου
τὸν περίπατόν του μετὰ νευρικῶν καὶ
σπασμωδικῶν κινήσεων. Ὁ ἱατρὸς ἡ-
κολούθει μετὰ περιέργου βλέμματος
τὰ ἀλλόκοτα αὐτοῦ σχήματα, σοβα-
ρῶς ἀνησυχῶν ὡς πρὸς τὴν ἀσφάλειαν
τῶν περιέργων ἀντικειμένων τῆς φυ-
σικῆς Ἱστορίας, τινῶν μὲν ἀνηρητημένων
ἐκ τοῦ τοίχου, ἄλλων δὲ τοποθετη-
μένων ἐπὶ ἀθικίων. (étagères)

— Ἡ Εὐρώπη εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη,
ἐπανελάβεν ὁ μυλόρδος.

— Ἄχ! εἶπεν ὁ ἱατρὸς, αὕτη δὲν
εἶναι οὐδὲν, παραβαλλομένη πρὸς τὰ
ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου.

— Ἀναμφιβόλως, κύριε Μακλούαρ
εἶναι ὅμως ἀρκετὰ εὐρύχωρος ὅπως
παρέχῃ ὅλας τὰς ποικιλίας τῶν κλι-
μάτων, καὶ τὸ κλίμα, καθὼς ἡξεύρετε, δὲν
εἶναι πρᾶγμα ἀδιάφορον δι' ἕνα ἀσθενῆ.

— Ἀπέχω τοῦ νὰ εἶπω τὸ ἐναντίον.

— Ἐὰν ὑπήγαινα λοιπὸν εἰς τὴν ἄρκτον;

— Ναι, τὸ ψῦχος εἶναι τονικόν.

— Θὰ ὑπάγω λοιπὸν εἰς τὴν ἄρ-
κτον; ἀλλὰ τοῦτο δὲν πρέπει οὔτε
κἂν νὰ τὸ συλλογίζωμαι, εἶναι ἀ-
δύνατον, μάλιστα κατὰ τὰς παρούσας
περιστάσεις. Ἡ Ἀγγλία τὰ ἔχει κακὰ
μὲ τὴν Ρωσίαν.

—Τότε αναχωρήσατε διὰ τὴν Γαλιαν.

—Ἐκεῖ θρέχει πολὺ ἐφέτος.

—Βοέχει παντοῦ.

—Εἶναι ἀληθές. Ἰατρὲ, νομίζω ὅτι τὸ καλλίτερον, τὸ ὁποῖον θὰ κάμω, εἶναι νὰ υπάγω εἰς τὰ θερμὰ κλίματα.

—Καὶ αὕτῃ δὲν εἶναι κακὴ ἰδέα· ὁ καύσων εἶναι ἐπίσης τονικός, ὡς τὸ ψυχρός.

—Ἐμπρός· τὸ ἀπεφάσισα ἀναχωρῶ διὰ τὴν Ἀλγερίαν.

Ὁ λόρδος Βλόκουϊλ ἐξέφερε βαθὺν στεναγμὸν, ὥσπερ ἐκπληρῶν δυσάρεστον θυσίαν· ἤρχισε δὲ καὶ πάλιν τὸν περίπατόν του.

—Ἄχ! ἀνέκραξεν ὁ ἱατρὸς, προσέξατε!

—Τὶ τρέχει, Κύριε Μακλούαρ;

—Ὀλίγον ἔλειψε νὰ ρίψῃτε αὐτὴν τὴν βαλσαμωμένην ἴβιν.

—Ἰβιν! ἐπανελάβε μηχανικῶς ὁ λόρδος Βλόκουϊλ, ὅστις μὲν εἶχεν ἀκούσει αὐτὴν τὴν παρατήρησιν. Ἰβιν!... Αἱ ἴβεις εἰσὶν εὐτυχέστεραι ἐμοῦ· τοῦλάχιστον αὐταὶ εἶναι καλὰ.

Ὁ ἱατρὸς Μακλούαρ εἶχεν ἐγερθῇ ὅπως τεποθετήσῃ τὴν ἴβιν του, ἔδραξε δὲ τῆς περιστάσεως ὅπως ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτῆς τὸν κοινορτὸν διὰ τοῦ μανδηλίου του, ὅτε ὁ πελάτης του προέτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, τὸν ἤρπασεν ἐξ ἐνὸς κομβίου τοῦ φορέματός του, καὶ τὸν ἠτένισεν ἀσκαρδαμυκτὴ ἐπὶ τινι δευτερόλεπτα.

—Ἰδοὺ τί ἀπεφάσισα, εἶπε μετὰ ταῦτα, θέλω νὰ ταξειδεύσω, ἀλλὰ πῶς;

—Αἶ; εἶπεν ὁ ἱατρὸς, δὲν καταλαμβάνω.

—Σὰς ἐρωτῶ τίνι τρόπῳ μέλλω νὰ ταξειδεύσω.

—Ὡς σὰς εὐαρεστεῖ.

—Δηλαδή, ὅλα τὰ μέσα τῆς μεταφορᾶς μοι εἶναι ἀδιάφορα;

—Βεβαίως.

—Πολὺ καλὰ, ἐψιθύρισεν ὁ λόρδος Βλόκουϊλ ὑπομειδιῶν μετὰ πικρίας· εἶ-

ναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ εἶπῃ τις ὅτι ἡ θέσις μου εἶναι ἀπηλπισμένη καὶ ὅτι ἡ ἱετική μὲ ἐγκαταλείπει!... Ἡξεύρετε, υπέλαθεν οὗτος, ὅτι ἔχω μίαν ἀξιόλογον ταχυδρομικὴν ἄμαξαν;

—Ἰδοὺ, εἶπεν ὁ κύριος Μακλούαρ, τὸ καταλληλότερον μέσον διὰ τὸ ταξειδεῖν σας.

—Αἶ! πῶς τὰ λέγετε! Τὸ καταλληλότερον!...

Ἦθελον κατὰ πρῶτον νὰ πεισθῶ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος, ὅπερ ἐπιφέρει εἰς τὸν ὄργανισμὸν μου ὁ τρόπος οὗτος τῆς μεταφορᾶς.

Ὁ ἱατρὸς ἐκινήθη ἀνυπομόνως, καὶ λαβὼν ἐκ τῆς βιβλιοθήκης του πραγματεῖάν τινα περὶ ὑγιεινῆς, ἀνέωξεν αὐτὴν εἰς τὸ κεφάλαιον *Κίνησις*, καὶ ἀνέγνω μεγαλοφώνως τὴν ἀκόλουθον παράγραφον.

«Αἱ ἄμαξαι βοηθοῦσι γενικῶς τὴν πέψιν· αὗται ὠφελοῦσι τὰ μάλα τοὺς νευροπαθεῖς καὶ τοὺς ἐπιδεκτικούς, ζωνρῶν ἐντυπώσεων, παρέχουσι δ' αὐτοῖς μεγίστην αἴσθησιν εὐεξίας».

—Συγχωρήσατέ με, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ὁ λόρδος Βλόκουϊλ, λαμβάνων τὸ βιβλίον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἱατροῦ Μακλούαρ. «Αἱ ἄμαξαι βοηθοῦσι γενικῶς τὴν πέψιν». Γενικῶς· τὸ ἀκούετε, ἱατρί; Δηλαδή, ὅτι δὲν βοηθοῦσι καὶ πάντοτε, καὶ ὅτι υπάρχουσιν καὶ ἐξαίρεσις. Δύναται δὲ νὰ εὕρεθῇ μεγαλύτερα ἐξαίρεσις ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀσθενείάν μου;... Ὡ! Ὡ! εἶπεν αὐτὸς φυλλολογῶν τὸ βιβλίον, ἡ ἱππευτική! Οὐτε καὶ τὸ ἐφαντάσθην· δύναμαι λαμβρότατα νὰ ταξειδεύσω ἐπιπρὸς· ἄς ἴδωμεν τί λέγει περὶ τούτου τὸ ἐγχειρίδιον τῆς ὑγιεινῆς σας... «Ἡ ἱππευτική εἶναι τρόπος ὅλως διάφορος κινήσεως, καὶ ὅστις τελείται διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ ἵππου ἐπιβάσεως...» Καλὰ, τὸ ἤξευρον... «Ἡ γύμνασις αὐτῇ ἐνεργεῖται ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων...» Καὶ αὐτὸ μοι εἶναι ἀδιάφορον. «Ἡ ἱππευτική εἶναι ἀξιόλογον ἐρεθιστικὸν τῶν πεπτικῶν ὁρ-

γάνων . . . » Τόσον τὸ καλλίτερον.
«Τὰ τονικά ἀποτελέσματα αὐτῆς εἶναι
ἀναμφισβήτητα . . . Αὕτη τροποποιεῖ
ὠφελιμώτατα τὴν νευρικήν ὑπεραισθη-
σίαν δι' ἄλλεπαλλήλων κινήσεων, ὑ-
ψώσεως καὶ καταβάσεως, κάμψεως καὶ
τάσεως, αἵτινες τελοῦνται τῇ βοηθείᾳ
τῶν κατωτάτων μελῶν, στηριζομένων
ἐπὶ τῶν ἀναβολέων ». Ἄ! πολὺ καλὰ!
ἰδοὺ τὸ ἀναγκαιοῦν μοι . . . Κινήσεις,
κάμψεις, τάσεις . . . Θαυμάσια! . . .
Θὰ ταξιδεύσω ἔριππος . . . Ἀλλὰ δὲν
ἐτελείωσεν ἔχει καὶ τί . . . «Ἄλλως
τε ἡ ἀσκήσις αὕτη δὲν εἶναι ἀπικλαγμένη
ἀτοπημάτων, καὶ δύναται τις νὰ θεωρήσῃ
αὐτὴν ὡς προδιαθέτουσαν εἰς νοσήματά
τινα, ταῦτα δ' εἶναι πρὸ πάντων αἱ
ἐντεροκλήλαι, οἱ κίρσοι τῶν κάτω μελῶν,
ἡ κίρσοκλήλη, κτλ. κτλ. κτλ.»

—Διάβολε! εἶπεν ὁ λόρδος Βλόκουϊλ
κλείων ἀποτόμως τὸ βιβλίον ἡ κίρσο-
κλήλη! Πρέπει τις νὰ σκεφθῇ ὠρίμως
περὶ τούτου. Προτιμῶ κάλλιον ν' ἀ-
ναχωρήσω πεζός.

«Ὁ ἱατρός ἤσθάνθη τὴν ἐπιθυμίαν νὰ
δρομήσῃ κατὰ τοῦ λόρδου Βλόκουϊλ
γρονθοκοπῶν αὐτὸν καὶ νὰ τὸν διώξῃ
ἀπὸ τοῦ ἀναγνωστήριόν του, ἀλλὰ πε-
λάτης πατρίκιος τῆς Ἀγγλίας εἶναι ἄν-
θρωπος, τὸν ὅποιον πρέπει νὰ περιποι-
ῇται τις. Ἠρκέσθη ὅθεν νὰ τῷ ἀ-
παντήσῃ.

—Ναὶ ὁ περίπατος θὰ σὰς ὤρε-
λῇσῃ.

—Μὲ κνημίδας καὶ καλὰ ὑποδήμα-
τα, προσέθηκεν ὁ μυλόρδος.

—Ναὶ ὑποδήματα μὲ διπλοῦν πέλμα.

—Τὸ ἐν τῶν ὁπίων ἀπὸ φελλόν.

—Αὐτὸ ἐννοεῖται.

—Θὰ ἦναι ὁμοὺς καὶ κοπιαστικόν,
κύριε Μκλούαρ, νὰ ταξιδεύῃ τις πάν-
τοτε πεζός, καὶ δὲν θὰ δυνήθῃ τοι-
ουτοτρόπως νὰ προχωρήσῃ μακρὰν, εἴ-
πεν ὁ λόρδος Βλόκουϊλ μετὰ φωνῆς ἀ-
θυμίας ἐμφανιούσης.

—Ἐν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας, μυ-
λόρδε, θὰ ἐταξιδεύουν μὲ τὸν σιδηρό-
δρομον.

—Μὴ μοὶ ὁμιλῆτε περὶ τούτου αὐ-
τὸ τὸ μικρὸν βραχὺ καὶ ταχὺ τί-
ναγμα μοὶ ἐμποιεῖ φρίκην μοὶ φαί-
νεται ὅτι μὲ λικνίζουσιν εἰς ἓν κό-
σκινον.

—Τότε δὲν βλέπω πλέον. . . .

—Εἶναι ἡ ἀπήνη (*) καὶ τὸ φο-
ρεῖον, παρετήρησε πρὸς τὸν ἱατρὸν ὁ
μυλόρδος.

—Ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ ἱατρός,
πρίων τοῦ ἐδόντας του.

Ὁ λόρδος Βλόκουϊλ ἐφάνη σκεπτό-
μενος σοβαρῶς μετὰ ταῦτα θέτων τὴν
χειρὰ του ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης τοῦ ἱ-
ατροῦ.

—Καὶ τὸ ἀερόστατον; κύριε Μα-
κλούαρ, δὲν τὸ ἐνθυμήθημεν. Δύναμαι
ἄρα γε ν' ἀναχωρήσω διὰ τοῦ ἀερο-
στάτου;

—Πραγματικῶς, ἀνεφώνησεν ὁ Κύ-
ριος Μακλούαρ, δὲν βλέπω τι τὸ κα-
κόν, ἀλλὰ βεβαίως οὐδέποτε θὰ μοὶ
ἐπήγχετο αὐτὴ ἡ ἰδέα.

—Εἰς πεντακάσια ἢ ἐξακόσια μέτρα
ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς, πρέπει
τις ν' ἀναπνέῃ καθαρὸν ἀέρα, καὶ, οὕ-
τως εἰπεῖν, διεσταλαγμένον.

—Διεσταλαγμένον αὐτὴ εἶναι ἡ προσ-
φορωτέρα λέξις.

—Λοιπὸν μὲ συμβουλευέτε

—Βεβίως, εἶπεν ὁ ἱατρός. Ἀναχω-
ρήσατε, μυλόρδε, ἀναχωρήσατε τὸ τα-
χύτερον.

—Θέλω σκεφθῇ ἐπὶ τοῦ προκειμέ-
νου, ἀπεκρίθη ὁ λόρδος Βλόκουϊλ, τοῦ
ὁποίου τὸ πρόσωπον ἀμέσως ἐφάνη
σύννουν. Δανείσατέ μοι τὸ ἐγχειρίδιον
τῆς ὑγιεινῆς σας.

Ἀφοῦ ὁ πελάτης του ἐξῆλθε φέρον
τὸ βιβλίον, ὁ ἱατρός, ὅστις ὀλίγου δεῖν
ἐπνίγετο ἐβόησε φωνῇ μεγάλῃ εἰπών—
Φύγε, ναί, φύγε, ὕπαγε, πεζός, ἔριπ-
πος, ἐφ' ἀμάξης, ὅπως θέλεις, ἀρκεῖ
νὰ φύγῃς! Ἀνάβα εἰς ἀερόστατον, καὶ
εἶθε ὁ διάβολος νὰ σὲ φέρῃ εἰς τὴν

(*) Εἶδος ὀχήματος.

σελήνην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν βεβαίως καὶ θὰ κατέβῃς!

Ὁ ἱατρὸς διτέλει ἐν τοιούτῳ ἐρεθισμῷ, καὶ ἐτόνιζε τὰς λέξεις του μετὰ τοσούτων ἐκφραστικῶν σχημάτων, ὥστε ἡ φενάκη του ἐστράφη ἐκ τῶν ἔμπροσθεν εἰς τὰ ὀπισθεν, καὶ ἠναγκάσθη νὰ καλέσῃ τὸν ὑπρέτην του ὅπως τὴν διορθώσῃ.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΙΑΤΡΟΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Ὁ ὑπρέτης παρουσιάσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ ἀναγνωστηρίου τοῦ ἱατροῦ.

Ἐπείστρεψεν ὁ λόρδος Βλόκουϊλ, καὶ ζητεῖ ὅπως σᾶς ὁμιλήσῃ.

—Ὁ Λόρδος Βλόκουϊλ;

—Αὐτὸς ὁ ἴδιος, καὶ φαίνεται λίαν τεταραγμένος.

—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι μανιακός· θὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Ἀγγλίαν. Εἶπέ τον νὰ ἔμβῃ, Ἰωάννη, ἀφοῦ εἶναι τῆς τύχης μου νὰ ἦμαι ὁ μυστικαποδόχος τῶν μανιῶν του.

Ὁ μυλόρδος ἐμβῆκε σκεπτικὸς τὸ ὄψος.

—Καὶ λοιπὸν, εἶπεν ὁ ἱατρὸς, δὲν ἀνεχώρησατε ἀκόμη;

—Ὅχι, εἶπε μελαγχολικῶς ὁ λόρδος Βλόκουϊλ.

—Καὶ ὅμως εἴχετε ἀρκετὸν καιρὸν ὅπως κάμντε τὰς προπαρασκευάς σας, μετὰ τὸ πρῶτον συμβούλιον. Σᾶς ἐνομιζον ἤδη πολὺ μακράν.

—Ἄχ! εἶπεν ὁ μυλόρδος μετὰ στεναγμοῦ, δὲν εἶναι καὶ τόσον εὐκόλον νὰ ἐπιχειρήσῃ τις ταξείδιον ὡς νομίζετε.

—Τὶ λοιπὸν σᾶς ἐμπόδισεν;

—Τὰ κιβώτιά μου ἦσαν ἔτοιμα,

—Καλά.

—Ἡ ταχυδρομικὴ μου ἄμαξα ἦτο εἰς τὴν αὐλὴν μου, ἐπειδὴ πρέπει νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι κατόπιν ὀριμωτέρας σκέψεως εἶχον ἀποφασίσαι, ἐν ἐλλείψει καλλιτέρου μέσου, ὅπως με-

ταχειρισθῶ τὴν ταχυδρομικὴν μου ἄμαξαν.¹

—Ἦτο μία καλὴ ιδέα.

—Οἱ ἵπποι ἦσαν ἐξευγμένοι εἰς τὴν ἄμαξαν, ὁ ἄμαξηλάτης ἐκράτει τὸ μαστιγίον του. Ἐὰν ὁ μυλόρδος θέλῃ ν' ἀναβῇ, εἶπεν ὁ ὑπρέτης μου, ἀνοίγων τὴν θυρίδα τῆς ἄμαξης. . .

—Καλὰ ἔπρεπε ν' ἀναβῆτε τοῦτο θὰ ἔκαμνον ἐγὼ ἐὰν ἦμην εἰς τὴν θέσιν σας.

—Περιμείνατε ὀλίγον. Ἐκάμα μίαν σκέψιν. Ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρός· ὑπῆρχεν ὁμοῦς εἰς τὸν ὀρίζοντα μικρόν τι σύννεφον.

—Ἰπάρχει πάντοτε.

—Αὐτὸ τὸ σύννεφον, τὸ ὅποιον ἦτο μηδαμινὸν δὲν ἔλειπεν ὁμοῦς τοῦ νὰ ἦναι καὶ ἀπειλητικόν. Ἐσκέφθην τότε ὅτι εἴμεθα εἰς ἐποχὴν καταιγίδων, καὶ ὅτι, πολὺ περισσότερον πάντῃς ἄλλου, θὰ ἦμην ἐκτεθειμένος εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ κεραυνοῦ.

—Διατὶ περισσότερον παντὸς ἕλλου, μυλόρδε; ἠρώτησεν ὁ ἱατρὸς, τὸν ὅποιον ἡ συναναστροφή αὕτη ἠρέθιζεν ὑπερβαλλόντως.

—Καθότι ἔχω μεγαλότερον ἡλεκτρισμὸν ἀπὸ τὸ κοινὸν τῶν ἀνθρώπων. Ἄν καλῶς τὸ ἐξετάσωμεν, αὕτη εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἀσθενείας μου· ὑπερχειλίζω ἀπὸ ἡλεκτρισμὸν, εἶμαι πλήρης αὐτοῦ ὥς ἡ γαλβανικὴ στήλη τοῦ Βόλτα, καὶ ἐὰν εὐρισκόμεν εἰς ἀνοικτὸν μέρος ἐν στιγμῇ καταιγίδος, εἶναι σχεδὸν βέβαιον ὅτι ὁ κεραυνὸς θὰ μὲ προσέβαλλεν.

—Δὲν προεἶδον τοῦτο, ἐψιθύρισεν ὁ ἱατρὸς.

—Πῶς εἶπετε, κύριε Μακλούαρ;

—Εἶπον ὅτι εἴθε ἄνθρωπος ὅλως διάφορος τῶν ἄλλων.

—Κατὰ δυστυχίαν μου, κύριε.

—Ἀλλὰ τέλος, μυλόρδε, εἶπεν ὁ ἱατρὸς, ἐπὶ τίνος ὑποστηρίζετε τὸν συλλογισμὸν σας;

Πάντοτε σκυθρωπὸς καὶ περίλυπος ὁ μυλόρδος Βλόκουϊλ ἀνύψωσε τοὺς

ώμους δι' ανεπαισθήτου σχεδὸν κινήματος.

—Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν αὐτὸς δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἦναι τις εἰς τῶν διασημωτέρων σοφῶν τῆς Ἀγγλίας ὅπως ζητῇ διασαφῆσαι ἐπὶ πράγματος τοσοῦτον ἀπλοῦ!

—Ἐξακολουθήσατε, κύριε, εἶπεν ὁ ἰατρός.

—Γινώσκετε, κύριε Μακλούαρ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ζῇ εἰς ἠλεκτρικὴν ἀτμοσφαῖραν, καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ ἐνεργὸν αἷτιον παράγεται ἀπαύστως περὶ αὐτόν.

—Ναι, μυλόρδε, τὸ γνωρίζω.

—Γινώσκετε ἐπίσης πῶς ὁ ἠλεκτρικὸς σχηματίζεται, καὶ δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι διαιρεῖται εἰς δύο εἶδη· ὁ θετικὸς καὶ ὁ ἀρνητικὸς ἠλεκτρισμός.

—Ἀναμφιβόλως, μυλόρδε, ἀναμφιβόλως.

—Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ ὀλίγην ὑπομονὴν· ἀρῆσατέ με ὅπως θέσω τὰς ἀρχάς, καὶ ἐξαγάγω κατόπιν τὰ συμπεράσματα.

—Ἐξαγάγετε τὰ συμπεράσματα, μυλόρδε, εἶπεν ὁ ἰατρός μετὰ καταπλήξεως.

—Θέλω φθάσαι εἰς τὸ συμπέρασμα ἀμέσως, ἀλλ' ἄς θέσωμεν κατὰ πρῶτον τὴν ἀρχήν.

—Θέσατέ την, σὰς ἀκροάζομαι.

—Εἵπομεν λοιπὸν, ὅτι ὑπάρχουσι δύο εἶδη ἠλεκτρισμοῦ, ὁ τοῦ ἐδάφους, ὅστις εἶναι ἀρνητικὸς, καὶ ὁ τῆς ἀτμοσφαίρας, ὅστις εἶναι θετικὸς...

Ἐὰν σφάλλω, κύριε Μακλούαρ, διορθώσατέ με, δὲν εἶμαι σοφός.

—Εἴσατε καὶ παραπολὺ, μυλόρδε.

—Ἔνεκα τῆς παρουσίας τούτων τῶν δύο διαφορῶν ἠλεκτρισμῶν, προσέθηκεν ὁ λόρδος Βλόκουϊλ, ὁ ἄνθρωπος ᾧ τις ζῇ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους καὶ ὅστις εἶναι εἰς συνεπαφὴν μετ' αὐτοῦ διαπερνᾷται ἀκαταπαύτως ἀπὸ ἠλεκτρικὰ ρεύματα, ἅτινα γεννῶνται ἐκ τῆς συστάσεως τοῦ θετικοῦ ἠλεκτρισμοῦ τῆς ἀτμοσφαίρας μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ τοῦ ἐδάφους, τὴν ὁποίαν μετὰδιδασιν δὲν ἐννοεῖ...

—Οὐφ!!! εἶπεν ὁ Κύριος Μακλούαρ.

—Τί εἴπετε ἰατρέ;

Εἶπον ὅτι ὁ συλλογισμὸς σας εἶναι λανθρῶς.

Ὁ ἰατρός ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά του τὸ χαρτομάχαιρόν του καὶ τὸ ἐθεώρει μετ' ἀγρίου βλέμματος. Τῷ ἤρχοντο ἐπιθυμία ἠλεκτρικαὶ ὅπως δολοφονήσῃ τὸν πελάτην του.

—Ἐκαστος, προσέθηκεν ὁ λόρδος Βλόκουϊλ, εὐρίσκεται εἰς τὸ κεντρικὸν σημεῖον ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, τὸ ὁποῖον ἔλκει τὸν κεραυνὸν καθ' ἡ στιγμὴν οὗτος ἐκρήγνυται, καὶ ἐπειδὴ, κατὰ δυστυχίαν, εἶμαι αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἄριστος ἀγωγὸς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ὀφείλω, ἐν στιγμῇ καταιγίδος, νὰ διατρέχω πολὺ μεγαλύτερον κίνδυνον, ἢ ἄλλος τις.

—Πολὺ καλὰ· τώρα τὸ συμπέρασμα.

—Τὸ συμπέρασμα ἔρχεται φυσικῶς. Ἐπιθυμῶ νὰ μὲ ἀπαλλάξητε ἀπὸ τὸ περισσεῦον ρεύσπόν, ὅπερ μὲ κρατεῖ εἰς ἀέναντον κίνδυνον θανάτου, διαρκούσης τῆς ὥραιότερας ὥρας τοῦ ἔτους. Νὰ ὁδοιπορήσω τοσοῦτον βεβαρημένος, θὰ ἦτο ἀνευχόμενον. Τὸ αἰσθάνομαι παραπολὺ, ἰατρέ· εἶμαι μία πραγματικὴ ἠλεκτρικὴ μηχανή. Ἐὰν σὰς ἥγγιζον διὰ τῆς ἄκρας τοῦ δακτύλου μου, θὰ ἐγίνεσθε θρύμματα.

—Διάβαλε! εἶπεν ὁ κύριος Μακλούαρ, σταθῆτε εἰς ἀπόστασιν.

—Ἴδου ἡ δυστυχία μου, ἀνέκραζεν ὁ λόρδος Βλόκουϊλ, δὲν τολμῶ νὰ σφίγξω τὴν χεῖρα φίλου μου, ἐὰν αὐτὸς ἔχῃ μετὰλλινα κομβία εἰς τὸ φόρεμά του.

—Ναι, εἶπεν ὁ ἰατρός, ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ σὰς ἀνεσυχεῖ περισσότερο, εἶναι ἡ κατάστασίς σας αὕτη, καὶ ὅχι οἱ κίνδυνοι, τῶς ὁποίους δύνανται νὰ διατρέξωσιν οἱ μετὰλλινα κομβία φέροντες φίλοι σας. Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει οὐδὲν γνωστὸν μέσον, ἵνα ἀπαλλάττηται ὁ ἄνθρωπος ἀπ' αὐτὸ τὸ περισσεῦον ρεύσπόν. Ἴδου μ' ὅλα ταῦτα τί δύνασθε νὰ πράξητε.

—Είπτε τάχιστα, κύριε Μακλούαρ.

—Νὰ θέσητε ὑπεράνω τοῦ πύλου σας μίαν μαγνητικὴν βελόνην.

—Πολὺ καλά.

—Εἰς αὐτὴν τὴν βελόνην νὰ προσαρτίσητε μικρὰν ἄλυσιν σιδηρὰν. . .

—Ἀλλὰ, Κύριε Μακλούαρ, αὐτὸ τὸ ὅποιον μὲ συμβουλευέτε εἶναι ἀλεξι-κέραυνον!

—Πράγματι.

—Ὡς αὐτὴ ἡ ἐτοιμασία θὰ ἦτο λίαν ὀχληρὰ· ἄλλως τε δύναμαι εἰσερχόμενος εἰς τινὰ θάλαμον νὰ μὴ ἐνθυμηθῶ νὰ ἐκβάλω τὸ ἀλεξικέρανόν μου, καὶ οὕτω νὰ γεννήσω σκάνδαλα εἰς τὴν συναναστροφὴν.

—Καλὰ· ἰδοὺ καὶ τι εὐκολώτερον τοῦ πρώτου· θέσατε κρυσταλλίνους τροχοὺς εἰς τὴν ὁδοιπορικὴν σας ἄμαξαν.

—Ναί.

—Ὁ κρύσταλλος, ὡς γινώσκετε, δὲν εἶναι σῶμα ἀγωγὸν τοῦ ἡλεκτρισμοῦ.

—Ἐννοῶ, κύριε Μακλούαρ. Οἱ κρυστάλλινοι τροχοί μου μὲ ἀπομονοῦσι τοῦ ἐδάφους, καὶ παύω πλεόν τοῦ νὰ ἦμαι τὸ κέντρον ἡλεκτρικοῦ βέεματος. . . ἱατρὲ, μοὶ διεφυλάξατε τὴν ζωὴν!

—Ἀναχωρήσατε, μυλὸρδε, ἀναχωρήσατε ὅσον τάχιστα.

—Θὰ μείνω μόνον μέχρις ὅτου θέσωσι τοὺς κρυσταλλίνους τροχοὺς.

—Ἐπιθύμουν νὰ ἦσθε ἤδη μακρὰν τῆς Ἀγγλίας.

—Ἔστε βέβαιος περὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου, Κύριε Μακλούαρ. Τρέχω πρὸς τὸν μηχανικὸν τοῦ Κρυσταλλίνου παλατίου.

—Ἰωάννη, εἶπεν ὁ ἱατρὸς πρὸς τὸν ὑπηρετὴν του, ἔὰν ἀφήσης καὶ πάλιν τὸν λόρδον Βλόκουϊλ νὰ εἰσέλθῃ μέχρι τοῦ ἀναγνωστηρίου μου, σὲ ἀποπέμπω ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν μου.

ραν τοῦ ἀναγνωστηρίου τοῦ ἱατροῦ Μακλούαρ. Ὁ Ἰωάννης ἔπεσεν ὡς κεραυνὸς εἰς τὸ δωματίον.

—Τί εἶναι; εἶπεν ὁ ἱατρὸς Μακλούαρ, διατί αὐτὸς ὁ μέγας θόρυβος; τί τρέχει;

—Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης, εἶναι ὁ μυλὸρδος Βλόκουϊλ. . .

—Ἄθλιε! Δὲν σὲ εἶχον ἀπαγορεύσει νὰ τὸν εἰσαγάγῃς. . .

—Μ' ἐγρονθοκόπησε, κύριε, καὶ εἰσέρχεται διὰ τῆς βίης.

Ὁ Κύριος Μακλούαρ παρετήρησε τότε ὅτι ὁ Ἰωάννης ἔφερεν ἐπὶ τῆς ρινὸς τὰ ἔχνη σφοδροῦ γρυνθοκοπήματος.

Ὁ λόρδος Βλόκουϊλ εἰσῆλθε σχεδὸν κατὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν.

—Ὁ ἄθλιος! ἀνέκραξε ριπτόμενος ἐπὶ ἑδρα· μὲ ἔχει ἐκτὸς ἑμαυτοῦ.

—Μυλὸρδε, εἶπεν ὁ ἱατρὸς, σὰς ζητῶ συγγνώμην. . .

—Ὁ ὑπηρετὴς σας εἶναι ἀχρεῖος! εἶπεν ὁ λόρδος Βλόκουϊλ.

—Θέλω τὸν ἀποβάλλει, μυλὸρδε. Ἀλλὰ, μὰ τὴν ἀλήθειαν! σὰς ἐνόμιζον ἤδη ἀναχωρήσαντα.

—Ἡ ὁδοιπορικὴ μου ἄμαξα δὲν ἡτοιμάσθη εἰσέτι.

—Καὶ οἱ κρυστάλλινοι τροχοί σας;

—Τότε ἔχομεν καιρὸν νὰ συνομιλήσωμεν.

—Δὲν θὰ τοὺς θέσωσιν ἢ μετὰ παρέρειυσιν μηνός.

—Ναί, ἄ; συνομιλήσωμεν· οὐδέποτε ἔλαβον μεγαλητέραν ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν σας.

—Αὐτὸς ὁ ἄθρῳπος εἶναι ὁ ἐφιάλτης μου, ἐσκέφθη ὁ ἱατρὸς· πρέπει νὰ ἐτοιμάσω τὰ κιβώτιά μου.

—Γινώσκετε τὸ εὐρέδιστον τῶν νεύρων μου; ὑπέλαβεν ὁ λόρδος Βλόκουϊλ.

—Ναί, μυλὸρδε, πολλάκις περὶ τοῦτο μοὶ ὠμιλήσατε. Ἐρχεσθε ἴσως καὶ πάλιν ὅπως μὲ συμβουλευθῇτε περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου;

—Ἰχ, Θεέ μου! σχεδὸν τίποτε μίξ ἀπλῇ λεπτομέρεια.

ΤΡΙΤΟΝ ΙΑΠΤΟΣΥΜΒΟΛΙΟΝ

Μέγας θόρυβος ἠκούσθη εἰς τὴν θύ-

— Ἄς ἰδωμεν αὐτὴν τὴν ἀπλὴν λεπτομέρειαν.

— Ἀλλὰ τί θεωρεῖτε ἀπὸ τὸ παρὰ θυρόν σας, κύριε Μακλούαρ;

Ὁ ἱατρός εἶχεν ἀνοίξει τὸ παράθυρόν του καὶ ἐσπλογιζέτο ἐὰν τῷ ἦτο εὐκολον νὰ φύγῃ πηδῶν εἰς τὴν αὐλὴν.

Τίποτε ὀλιγώτερον ἢ τὸ ὕψος τριτοῦ πατώματος τὸν διεχώριζεν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους.

Ἐκλείσεν ἐκ νέου τὸ παράθυρον.

— Ἄς ἀκούσωμεν, προσέθηκεν οὗτος, αὐτὴν τὴν ἀπλὴν λεπτομέρειαν.

— Κύριε Μακλούαρ, εἶπεν ὁ λόρδος Βλόκουϊλ, καλῶς γινώσκετε ὅτι γνωρίζω ὅλην τὴν πόλιν τοῦ Λονδίνου, ἢ, καλλίον εἰπεῖν, ἅπαντα ἢ πόλιν τοῦ Λονδίνου μὲ γνωρίζει.

— Καλὰ μετὰ ταῦτα;

— Συμβαίνει συχνάκις, ὥστε ἄτομα, τὰ ὁποῖα οὔτε κἀν σκέπτομαι, μὲ πλησάσουσιν αἰφνιδίως εἰς τὸν δρόμον.

— Τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς ἐμὲ καὶ ποτε.

— Ναί· ἀλλὰ σεῖς δὲν ἔχετε, ὡς ἐγώ, τοιαύτην ἀσθενικὴν ὑπερευαισθησίαν.

— Ὅχι, χάρις τῷ Θεῷ.

— Ἀλλὰ μὲ ποῖον τόνον λέγετε τὸ τοιοῦτον! Μήπως κατὰ τύχην ἀμφιβάλλετε περὶ τῆς ἀληθοῦς ὑπάρξεως τῶν βασάνων μου;

— Ὁ Θεὸς φυλάξοι, μυλὸρδε!

— Ὅσάκις σταματῶμαι ἐξ ἀπροόπτου, δοκιμάζω τὴν δεινότεραν ταραχὴν.

— Καλὰ.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω, τοῦ περισσεύοντος ἡλεκτρισμοῦ μου.

— Εἶναι πολὺ πιθανόν.

— Σημειώσατε καλῶς, σὰς παρακαλῶ, ὅτι εἶναι ἡ ἐκπληξίς, ἥτις μοὶ προξενεῖ ταύτην τὴν ὀδυνηρὰν αἴσθησιν.

— Ἀπέχω τοῦ νὰ σὰς εἰπῶ τὸ ἐναντίον.

Ὁ λόρδος Βλόκουϊλ ἐξέπεμψε βαθύν στεναγμὸν καὶ προσέθηκεν.

— Καὶ λοιπὸν, ρίψε μου, ἀφοῦ κα-

ΖΑΚ. ΑΝΘ. ΕΤΟΣ. Α.

λῶς ἐσκέφθην τὴν θέσιν μου, μοὶ ἐπῆλθε μία ἰδέα.

— Διάβολε! εἰμαι περίεργος νὰ τὴν μάθω.

— Περὶ τίνος πράγματι πρόκειται; Ν' ἀποφύγω τὴν αἰφνιδίον ἐκπληξιν.

— Θεέ μου, ναί· ἰδοὺ τὸ πᾶν.

— Θέλετε ἰδεῖ, εἶναι ἀπλούστατον. Τὰ ἀπλούστερα τῶν πραγμάτων συνήθως εἶναι καὶ τὰ τελευταῖα, ἅτινα ἐπέρχονται εἰς τὸν νοῦν.

— Πάντοτε οὕτω συμβαίνει.

— Ἐγώ, τὸ εὔρον εἰς τὴν πρώτην... ἰδοὺ. Θὰ διατάξω νὰ μοῦ θέσωσιν ἓνα κωδωνίσκον.

— Πῶς εἶπατε, μυλὸρδε;

— Θὰ διατάξω νὰ μοῦ θέσωσιν ἓνα κωδωνίσκον.

Ὁ ἱατρός ἐνόμισεν ὅτι παρήκουσεν. Ὁ λόρδος Βλόκουϊλ ἔσχε τὴν καλὴν σύνην ὅπως ἐπαναλάβῃ καὶ τρίτην φοράν τὴν πρότασίν του.

— Ἐνόησα, εἶπεν ὁ ἱατρός Μακλούαρ, διαστέλλων τοὺς ὀφθαλμούς, θὰ διατάξετε νὰ σὰς θέσωσιν ἓνα κωδωνίσκον, ἀλλὰ ποῦ;

— Εἰς τὸν πῖλον, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ λόρδος Βλόκουϊλ.

Ὁ Μακλούαρ ἔθηκε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ μετώπου, προσπαθὼν ὅπως συγκεντρώσῃ τὰς ἰδέας του.

— Εἰς τὸν πῖλον; ὑπέλαβεν οὗτος.

— Ναί, ἱατρε, εἰς τὸν πῖλον.

Βεβαίως εἰς ἐξ ἡμῶν παραφρονεῖ, ἐσκέφθη ὁ ἱατρός.

— Ἐννοεῖτε τὴν ἰδέαν μου; προσέθηκεν ὁ λόρδος Βλόκουϊλ. Μετὰ τοῦ κωδωνίσκου συγκοινωνεῖ ἐν σχοινίον, κυμαίνόμενον ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης μου...

— Ἄχ! πολὺ καλὰ.

— Φίλος μὲ συναντᾷ καθ' ὁδὸν, ἀφρημένον, ὡς εἶμαι συνήθως. Ἀντὶ τοῦ νὰ μὲ πλησιάσῃ ἀποτόμως, καὶ νὰ μοὶ προξενήσῃ τοιοῦτοτρόπως μίαν ἐκ τῶν ἀπροσδοκῆτων ἐκείνων συγκινήσεων, αἵτινες τοσοῦτον μὲ βλάπτουσιν, αὐτὸς σῦρει σιγὰ τὸ σχοινίον τοῦ κωδωνίσκου. Ἐνοήσατε;

—Λαμπρότατα.

—'Ο κρότος τοῦ κωδωνίσκου μὲ προειδοποιεῖ, καὶ ἐγὼ λαμβάνω καιρὸν ὥπως προετοιμασθῶ καὶ τὸν ἴδω.

—'Αναμφιβόλως αὐτὸς εἶναι ὁ τρελ-
λός; εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἱατρός, ἀλλ'
ὀλίγον ἀκόμη ἂν διαρκέσῃ αὐτὸ τὸ
πρᾶγμα, δὲν θὰ ἀργοπορήσω καὶ ἐγὼ
νὰ χάσω τὸ λογικόν μου.

—Τί φρονεῖτε περὶ τῆς ιδέας μου
ταύτης, κύριε Μακλούαρ; προσέθηκεν
ὁ λόρδος Βλόκουϊλ.

—Τὴν εὐρίσκω λαμπράν, μυλὸρδε.

—Τρέχω πρὸς τὸν σιδηρουργόν μου.

—Ναὶ τρέξατε!

—Θέλω ἐπιστρέψῃ μετὰ μίαν ὥραν.
ἔχω ἀκόμη ἀνάγκην νὰ σᾶς ζητήσω
συμβουλὴν τινα. Σκοπεύω νὰ καθα-
ρισθῶ ῥύριον, ἀλλ' ὡς πρὸς τοῦτο ἔ-
χω σύστημα ἰδικόν μου, ὡς πρὸς τὸ
ὅποῖον ἐπεθύμουν νὰ μάθω τὴν γνώ-
μην σας.

—Θέλετε τὴν ἀκούσει, μυλὸρδε, μὴ
ἀμφιβάλλετε.

—Ξαναβλεπόμεθα, κύριε Μακλούαρ,
θέλω ἐπιστρέψῃ μετὰ μίαν ὥραν.

—Μυλὸρδε, σᾶς περιμένω.

—'Ιωάννη, εἶπεν ὁ ἱατρός, μόλις ὁ
λόρδος Βλόκουϊλ ἀνεχώρησεν, ἐτοίμα-
σον τὸ κιβώτιόν μου.

—Ἄράγος ἀναχωρεῖ ὁ κύριος; ἀνέ-
κραξεν ὁ 'Ιωάννης, ἐκπληκτός.

—Ἐτοίμασον τὸ κιβώτιόν μου, σὲ
λέγω· θέσον ἐντὸς αὐτοῦ ὅτι καὶ ἂν
θέλῃς, ἀρκεῖ ὅμως νὰ ἦναι ἕτοιμον με-
τὰ ἔν τέταρτον τῆς ὥρας.

—Λοιπὸν ὁ Κύριος ἐγκαταλείπει τὴν
Ἀγγλίαν;

—'Ιωάννη, μὴ προσθέσῃς οὔτε μίαν
λέξιν περιπλέον, ἀνέκραξεν ὁ ἱατρός
Μακλούαρ ὑπερβολικὰ ἠρεθισμένος,
ἢ σοῦ σπῶ τὴν κεφαλὴν.

—Ἀρκεῖ, κύριε, εἶπεν ὁ 'Ιωάννης, ἔν-
τρομος.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἀνεγινώσκετο εἰς

ἀπάσας τὰς ἐφημερίδας τοῦ Λονδίνου·

«Ὁ διάσημος ἡμῶν ἱατρός Μακλούαρ
ἀπῆλθε χθὲς τὸ ἑσπέρας εἰς Εὐρώπην.
Πιστεύεται γενικῶς ὅτι τὰ συμφέροντα
τῆς ἐπιστήμης μεγάλως συνετέλεσαν
εἰς τὴν ἀναχώρησίν του, καὶ ὅτι ὁ πε-
ριώνυμος ἡμῶν πατριώτης θέλει ἐπι-
στρέψῃ πλουτισμένος, διὰ νεοτάτων με-
λετῶν καὶ παρατηρήσεων.

«Διαβεβαιοῦσιν ὅτι ὁ Κύριος Μα-
κλούαρ προσεκλήθη εἰς συμβούλιον εἰς
Παρίσιους δι' ἑκτακτον ἀσθένειαν ἥτις
ἐματαιώσας μέχρι τοῦδε τὰς προσπάθειάς
τῶν ἱκανοτέρων ἱατροχειρουργῶν.

«Οἱ παλᾶται τοῦ σοφοῦ ἱατροῦ εἶ-
ναι ἀπαρηγόρητοι δι' αὐτὴν τὴν ἀ-
ναχώρησίν του. Μεταξὺ τούτων συγ-
καταλέγεται εἰς πατρίκιος τοῦ βασι-
λείου, ὁ λόρδος Βλόκουϊλ, ὅστις ἀνε-
χώρησε καὶ αὐτὸς σήμερον τὸ πρωί,
ἵνα προφθάσῃ τὸν Κύριον Μακλούαρ
εἰς τὴν Εὐρώπην.»

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Π. ΚΑΤΑΙΒΑΤΗΣ.

ΘΡΗΝΟΙ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΟΙ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΑΞΕΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος, ὅρα φυλ. Η.)

Οἱμοι! παρεφρόνησα! ναί, παρεφρό-
νησα! μοι φαίνεται ὅτι οἰκειό· τις δαί-
μων ἔρχεται καθ' ἑκάστην καὶ μὲ τυ-
ραννεῖ! τὰ βιβλία μου, τὰ ἔγγραφα
μου σπανίως εὐρίσκω εἰς τὴν θέσιν των
καὶ ὁ ὕπνος μου εἰσέτι εἶναι διακεκομ-
μένος! πιστεύω ὅτι νύκτωρ ἐλίπω ἀ-
βεβαίον τι καὶ ἀμαυρὸν φῶς, ὅτε τι
κατπραμένον τοῦτο πνεῦμα ἔρχεται νὰ
ἐπισκεφθῇ τὸ λυπηρὸν προδωμάτιόν